

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobkyně: **L. L.**, státní příslušnost Ruská federace, t.č. bytem PoS Havířov-Dolní Suchá, Na Kopci 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad štolou č. 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2012, č.j. OAM-33/ZA-ZA06-K03-2011, ve věci udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Domnívala se, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, 4, § 3, § 50 odst. 3, 4 správního řádu, když nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu. Uvedla, že: - žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, - rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé, - správní orgán nezjistil všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu.

Dále namítala, že správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřiradil faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování, upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Dovožovala, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Uvedla, že v řízení před správním orgánem podrobně popsala všechny skutkové okolnosti, které podle jejího mínění naplňovaly důvody k udělení azylu dle ust. § 12 nebo § 14 či doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona č. 325/99 Sb. Domnívala se, že jednání jejího manžela, kterému byla ve své vlasti nucena čelit, lze podřadit pod definici pronásledování uvedenou v příručce UNHCR k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Odkazovala na judikaturu soudu. Uvedla, že policie v její zemi původu není sto poskytnout jí náležitou ochranu, panuje v ní korupce a jakýkoliv pokus vyhledat její ochranu by byl jenom zdržením v její snaze zachránit si život před pronásledováním ze strany bývalého manžela. Poukazovala na to, že situace v Ruské federaci v oblasti vymáhání práva je stále nedostatečná a vyžaduje dostatek finančních prostředků, složky policie navíc neumí s případy domácího násilí nakládat, resp. je neřeší. Pokud je jí známo, neexistují v Rusku možnosti chráněného bydlení či vystěhování agresora. Jsou tam sice nevládní organizace, zabývající se pomoci obětem domácího násilí, ale ty nemají pro pomoc odpovídající podmínky.

Nesouhlasila s tvrzením správního orgánu, dle kterého se špatné vlastnosti manžela násobily vlivem alkoholu, s odůvodněním, že nikdy nic podobného neprohlásila. Alkohol s jeho agresí k ní nijak nesouvisel. Obávala se, že jí v případě návratu do Ruska hrozí pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v násilí páchaném na ní jejím exmanželem (včetně násilí sexuálního charakteru). Domnívala se (byť, jak uvedla, to nemá jak doložit), že její bývalý manžel má na svědomí smrt jejího bratra. Domnívala se, že žalovaný si za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil dostatečné podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o nevztažení doplňkové ochrany. Uvedla, že žalovaný nezkoumal její faktickou situaci a fakt, že žádost o mezinárodní ochranu byla pro ni až krajním řešením situace. Namítala, že správní orgán si neopatřil řádné podklady pro výrok rozhodnutí a odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně její situace v případě nuceného návratu do Ruska. Odkazovala na zprávy „2010 Human Rights Report: Rusia“, 2010 Country Reports on Human Rights Practices z 8.4.2011 a zprávu US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2010 z 8.4.2011, zprávu UK Foreign and Commonwealth Office: Human Rights and Democracy: The 2010 Foreign @ Commonwealth Office Report – Section VII: Human Rights in Countries of Concern z 31.3.2011. V žalobě citovala úryvky z těchto zpráv jak v anglickém jazyce, tak v překladu do českého jazyka.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 3.4.2012 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobkyně sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou humanitární příčiny, tj. ztráta příbuzných, obava z jednání bývalého manžela a špatné ekonomické

podmínky ve vlasti. Žalobkyně akcentovala lidskou stránku své žádosti – snahu o lepší budoucnost pro svou dceru. V případě návratu do vlasti se obávala nemožnosti nalézt vhodné zaměstnání.

Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že dbal na ochranu všech práv žalobkyně garantovaných jí právním řádem České republiky. Případem žalobkyně se řádně zabýval. Posoudil její případ individuálně a její výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu, které popisují, jak obecnou situaci v zemi původu, tak konkrétní situaci a možnosti faktické ochrany v návaznosti na případ žalobkyně.

Pro jistotu opakoval, že žalobkyně opustila svou vlast kvůli potížím s manželem (otcem své dcery), se kterým měla dlouhodobé potíže, jelikož partner se k ní choval násilnický. Žalobkyně svoji situaci v Rusku výrazně neřešila. Uvedl, že při rozhodování vycházel ze zpráv o zemi původu, nedospěl k závěru po posouzení jejich subjektivních obav a objektivní situace, že by byla pronásledována či mohla pociťovat obavy z pronásledování z důvodu své rasy, náboženství, národnosti, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Uzavřel, že tvrzení ze žaloby, že země původu jí není schopna poskytnout ochranu a že jí hrozí pronásledování, není v tomto případě opodstatněné. Slova o tom, že státní orgány by žalobkyni nepomohly, považoval za hypotézu s tím, že vycházejí z výňatku ze zpráv, které předložila k žalobě. Tyto informace samy o sobě však nedokládají pronásledování dotyčné z azylově relevantních důvodů a ze zpráv není zřejmá konkrétní souvislost s osobou žalobkyně. Tyto informace mají obecně informativní charakter. Žalovaný dodal, že politický systém daného státu dává žalobkyni možnost domáhat se ochrany svých práv a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobkyně lze hovořit o ztížené životní situaci, ale nelze ji považovat za tak tíživou, aby ospravedlňovala udělení humanitárního azylu mimo jiné i vzhledem k běžné životní úrovni, v jaké se nachází většina ruského obyvatelstva. Žalovaný uvedl, že neshledal, že by v případě žalobkyně byly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a 14b zákona o azylu. Nedomníval se, že by při svém postupu porušil zákonné normy ani že by žalobkyně byla zkrácena ve svých právech. Netrval na ústním jednání ve věci a navrhoval zamítnutí žaloby.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2012 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, spisem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 61Az 40/2008. Při řízení o žalobě žalobce

vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

K ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 24.7.2012, se žalobkyně nedostavila, ačkoliv předvolání k jednání jí bylo řádně doručeno. Soud proto ve věci jednal a rozhodl (§ 49 odst.3 s.ř.s.), když neúčast řádně předvolané žalobkyně nebránila projednání a skončení věci a soudu nebyly známy důvody pro odročení jednání (§ 50 s.ř.s.). K ústnímu jednání se nedostavil ani žalovaný, který však svou neúčast u jednání omluvil písemně přípisem ze dne 17.7.2012.

Krajský soud zjistil z připojeného správního spisu, že :

1) Rozhodnutím ze dne 24.1.2012 žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zák.č. 325/99 Sb. žalobkyni neuděluje. V odůvodnění rozhodnutí popsal průběh správního řízení a uvedl, že jmenovaná požádala o udělení mezinárodní ochrany již dříve. První řízení bylo zahájeno 25.4.2008. Ve své žádosti žalobkyně uvedla, že měla problémy v Rusku se svým bývalým manželem. Jejich vztah byl velmi napjatý, neustále se hádali, zmínila dokonce i snahu manžela vyžadovat sex po dceři. Na uvedené si nikomu neztěžovala, protože by to podle jejího názoru nemělo smysl. Dalším důvodem odchodu z Ruska byla neutěšená finanční a pracovní situace. Žalovaný posoudil žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f/ zákona o azylu a žádost zamítl. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě žalobu dne 15.4.2010 rozhodnutím č.j. 61Az 40/2008-30 zamítl. Podaná kasační stížnost žadatelky byla dne 30.9.2010 Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že jmenovaná uvádí jako důvody své žádosti především humanitární příčiny, tj. ztrátu svých příbuzných, obavu z jednání bývalého manžela a špatné ekonomické podmínky v její vlasti. V případě návratu do vlasti se obává nemožnosti nalézt vhodné zaměstnání. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že posoudil veškeré skutečnosti, které jmenovaná uvedla v průběhu současně vedeného řízení, jakož i materiály, které na podporu svých tvrzení v průběhu řízení doložila, a to nejen v jejich vzájemné souvislosti, ale i ve srovnání s jejími tvrzeními ze správních řízení o jejich předchozích žádostech o mezinárodní ochranu. Žalobkyně „nově“ označila svého bývalého manžela za politika. Žalovaný uvedl, že pokud současně uvedla, že jej tak označila, protože je členem komunistické strany, nelze se bez dalšího takovým důvodem objektivně zabírat. Navíc tato skutečnost jí byla známa již během prvního řízení. Správní orgán shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a/ a § 12 písm. b/, a proto azyl neudělil.

Správní orgán dále uvedl, že objektivně posoudil veškeré obavy jmenované ohledně jejích důvodů k odchodu ze země její státní příslušnosti a neochoty se tam vrátit. Pokud žadatelka jako nové skutečnosti uvedla tragické události, které postihly její rodinu, resp. příbuzné, kdy došlo k několika úmrtím a opětovně poukázala na špatnou ekonomickou situaci v Rusku, akcentovala případné potíže s nalezením zaměstnání či nemožností se vrátit vzhledem ke skutečnosti, že se nemá kam vrátit, pak správní orgán uvedl, že tato tvrzení byla dostatečně posouzena již v prvním řízení (mimo úmrtí, ke kterým došlo v její rodině později) a neshledal tyto obavy důvodnými. Žalobkyně opustila svou vlast kvůli potížím s manželem (otcem své dcery), jelikož partner se k ní choval násilnický. Z její výpovědi nelze dovodit, že by

útoky ze strany partnera byly zapříčiněny důvody azylově relevantními. Žadatelka svou situaci v Rusku výrazně neřešila. Pokud se jedná o špatnou ekonomickou situaci či neplacení nebo naopak vyplácení malých mezd, jedná se o společenský problém, který postihuje velké množství obyvatel Ruské federace a nelze jej posoudit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Rovněž nemožnost nalézt přiměřené pracovní uplatnění nelze v tomto kontextu zohlednit.

Správní orgán shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu ani podle § 14 zákona o azylu, proto azyl podle těchto ustanovení neudělil. Správní orgán uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatelky a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žadatelka pobývala v ČR v několika případech legálně ještě před podáním své první žádosti roku 2008. Byla schopna si zabezpečit patřičné povolení k pobytu. V současném řízení přiznala, že se nyní ani nepokusila zlegalizovat svůj pobyt, protože by to bylo složité. Pokud jde o její špatnou zkušenost se svým bývalým manželem, jakož i bývalým přítelem na území ČR, v obou případech se dokázala dalším komplikacím vyhnout ukončením vztahu a odstěhováním. V Rusku se s žádostí o pomoc na žádné kompetentní orgány neobrátila. Aniž by se pokusila zlegalizovat pobyt na území republiky, podle zákona o pobytu cizinců, rovnou požádala o udělení azylu, nyní především z humanitárních důvodů. Správní orgán uvedl, že chápe životní situaci žadatelky a uvedl, že tuto nelze posoudit jako zvláštního zřetele hodnou. Žadatelka je dospělá žena, vysokoškolsky vzdělaná, s úřady své země neměla nikdy žádné problémy, dokázala se postarat jak o svou osobu, tak i svou dceru (nar. roku 1985). Správní orgán dal žadatelce za pravdu v tom, že životní podmínky v Ruské federaci nejsou uspokojivé, ale uvedl, že je nelze označit za život ohrožující. Žadatelka netrpí žádným závažným onemocněním a podle svých slov má nárok na vyplacení dávky důchodového zabezpečení.

Správní orgán objasnil, že pracovníky Odboru azylové a migrační politiky byla žadatelka vybrána jako osoba potencionálně ohrožená násilím z důvodu pohlaví. Byl s ní proveden pohovor, kde jí byly vysvětleny postupy, jak se v případech násilí ze strany partnera zachová. Následnou péčí, tedy pohovor s psychologkou, odmítla a pro její svévolné opuštění pobytového střediska s ní nemohl být proveden ani jí odsouhlasen pohovor. Sdělila, že v současné době již s partnerem, který ji napadl, nebydlí a je u kamarádky. Správní orgán nenalezl v případě žadatelky žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu, a proto jí tento neudělil.

Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se zabýval otázkou, zda žadatelka splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Přitom vycházel jak z vlastních výpovědí žadatelky, tak z informací o zemi původu, které shromáždil. K předloženým zprávám žadatelka připomínky ani návrhy neměla. Správní orgán uvedl, že jmenovanou uvedené důvody nelze považovat za skutečnosti, na základě kterých by se mohla obávat nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, když uvedla, že neměla žádné problémy s ruskými úřady, s její osobou nebylo zahájeno trestní stíhání. Ruskou federaci opouštěla opakovaně, bez problémů na platný cestovní doklad. Má nárok na vyplacení dávek důchodového zabezpečení, což již samo o sobě vylučuje naprostou absenci finančních prostředků.

Je na žadatelce, kde a jaké místo pobytu ve své vlasti zvolí. Na území Ruska neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žadatelku představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Žadatelka neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správní orgán dospěl k závěru, že žadatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a ani podle § 14b zákona o azylu.

2) Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sepsané odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka u Brna dne 26.1.2011 a v žádosti psané vlastní rukou žalobkyně téhož dne uvedla, že před příchodem do České republiky žila v období let 1984-2003 v ČR, 2003-2004 v Rusku, v roce 2004 10 dnů v ČR a posléze v Rusku, přičemž od 12.4.2008 doposud žije v ČR. Vlast opustila 10.4.2008, v Rusku ji nic nedrželo. Chtěla si legalizovat pobyt tak, aby dcera mohla za ní přijet. Příčinou byly i sociální důvody. Žalobkyně uvedla, že v Rusku je těžké žít. Též jí bývalý manžel vyhrožoval, že pokud se vrátí do Ruska, zničí ji. O udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu zvláštního zřetele. Chce zůstat v ČR s přítelem, který je v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nikdy proti ní nebylo ani v současnosti není vedeno trestní řízení. V případě návratu do vlasti neví, kam by šla. V ČR se narodila i její dcera.

3) Žalobkyně v přípisu, který adresovala žalovanému, který byl doručen 28.1.2011, mimo jiné uvedla, že podává žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu dle ust. § 33 odst. 1 písm. a/ a § 33 odst. 2 zákona č. 326/99 Sb.

4) Žalobkyně dne 1.2.2011, kdy byl s ní sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že údaje uvedené v její žádosti o udělení azylu jsou správné. Byla by ráda, aby se její právní zástupce zúčastnil pohovoru. Pohovor byl proto přerušen a žalobkyni byla dána možnost kontaktovat svého právního zástupce.

5) Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4.2.2011 žalobkyně uvedla, že souhlasí, aby bylo jednáno bez přítomnosti jejího právního zástupce, který omluvil účast u jednání. Sdělila, že měla výjezdní příkaz, který jí byl jednou prodloužen. Podruhé se již nepokoušela výjezdní příkaz prodloužit. Opakovaně žádá o udělení mezinárodní ochrany, neboť v Rusku se nemá kam vrátit. 5.1.2011 poslala dceři pozvání do Ruska, aby za ní přijela. Během posledních tří let v Rusku zemřeli všichni její příbuzní. Kromě dcery tam prakticky nikdo nežije. Uvedla, že její bývalý manžel je politik a s ním má potíže. Vyhrožoval jí. Bývalý manžel má dva bratry, jeden z nich je v armádě a druhý pracuje na policii. Sama byla v armádě svědkem hodně úmrtí z důvodu šikany. Bývalý manžel měl konflikty s její rodinou, u jejich rodičů byl jednou v životě. Bývalý manžel je stále členem komunistické strany. Studoval i vysokou školu politickou. Měl komunistické názory. K rozvodu s jejím bývalým manželem došlo bez její přítomnosti v r. 2009. S manželem ve

společné domácnosti nežila již od r. 2003. V její vlasti bylo těžké se uplatnit. Roky, které žila v ČR, se nedají započítat do důchodu. Se svým přítelem žije společně od května 2008.

Žalobkyně tvrdila, že se svým přítelem uzavřeli církevní sňatek 19.8.2008. Její druh chce, aby sňatek byl oficiální a aby proto přestoupila na islám, protože „oni nepovažují v případě, že žena není muslimka“ sňatek za platný. Její manžel je muslim, chodil pravidelně do kostela. Je v kontaktu se svými kamarády. U druhá proběhl i křest. Vedou společnou domácnost. Většinou vše hradí ona, když jejímu druhovi se málokdy povedlo najít práci.

6) Žalobkyně zaslala žalovanému přípis, který byl doručen 8.2.2011, ve kterém uvedla, že se jedná o doplnění k odpovědi na otázku, proč chce zůstat v ČR. Uvedla, že je to kvůli obavám, jak z morálního tak i fyzického ohrožení jejího života. Nechce strávit jeho zbytek ve vězení za mřížemi (v nejlepším případě). Z celé rodiny jí zůstala jen dcera, která taky za svůj domov považovala spíše ČR. Všichni lidé mají právo na lepší život.

7) Dne 28.11.2011 správní orgán hodlal žalobkyni seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaným. Žalobkyně nebyla ochotna správní úkon absolvovat bez přítomnosti Mgr. P. M., který se z účasti omluvil.

8) Dne 9.12.2011 se žalobkyně nedostavila k seznámení s podklady rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dne 5.12.2011 se telefonicky z uvedeného správního úkonu z důvodu své nemoci omluvila.

9) Schůze pracovní skupiny PoS Havířov se konala ze dne 1.11.2011. Ze zprávy z této schůze vyplývá, že žalobkyně se telefonicky dotazovala, co má dělat, že ji fyzicky napadá manžel. Klientce (žalobkyni) byl telefonicky vysvětlen postup, jak jednat v takových situacích. Po návratu z dlouhodobého opuštění byl s ní proveden pohovor, který se týkal soužití s jejím partnerem. Uvedla, že již s ním nebydlí, bydlí u své kamarádky. Byla jí nabídnuta intervence psychologa, což odmítla.

10) Přípisem ze dne 20.12.2011 žalobkyně byla vyzvána, aby se dostavila 19.1.2012 ve 12.00 hodin na pracoviště PoS Havířov k pohovoru ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Právní zástupce žalobkyně byl informován e-mailem dne 30.12.2011, že s žalobkyní bude proveden pohovor a seznámení s podklady pro vystavení rozhodnutí ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Právní zástupce žalobkyně sdělil přípisem ze dne 18.1.2012, že z důvodu služební cesty se nebude moci dne 19.1.2012 od 12.00 hod. účastnit pohovoru ve věci žalobkyně.

11) Dle protokolu sepsaného Odborem azylové a migrační politiky MV ČR, prac. Havířov ze dne 19.1.2012 žalobkyně byla ochotna po seznámení se s doklady provést pohovor bez účasti zástupce Mgr. P. M. S předloženými doklady se seznámila.

12) Žalobkyně v žalobě citovala úryvky ze zpráv, které se týkaly situace v Rusku. Z těchto zpráv vyplynulo, že zákon nezakazuje sexuální obtěžování, což zůstalo rozšířeným problémem. Horké linky nevládních organizací zaznamenaly, že ženy běžně žádaly o rady k řešení problémů. Nedostatek prostředků spolu s omezenými ekonomickými příležitostmi způsobuje, že ženy toto obtěžování tolerují. Domácí násilí zůstává hlavním problémem. Neochota obětí hlásit případy domácího násilí vedla k tomu, že spolehlivé statistické údaje v této oblasti nebylo možno získat. Neexistuje žádná právní definice domácího násilí. Policie často nedostatečně reaguje na hlášení domácího násilí. Diskriminace na základě pohlaví je v zaměstnání i nadále samozřejmostí, s mnoha požadavky na pohlaví a věk.

13) V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7.5.2008 žalobkyně mimo jiné uvedla, že v r. 1978 se provdala. Manžel byl voják. Studovala vysokou školu, tu však nedokončila, protože manžel byl přeložen do Československa. V r. 1985 se jí zde narodilo dítě, žili zde do r. 1990, protože manžel zde podstoupil operaci páteře. Pak odjeli do Ruska. V r. 1992 se rozhodla s dcerou odjet do ČR, po 90 dnech se vrátila do Ruska i s dcerou, počkali, až si manžel vyřídí doklady. Od r. 1993 všichni žili v ČR, kde pracovala nepřetržitě až do odjezdu v r. 2003. Její manžel zde nebyl spokojen, když musel vykonávat dělnické profese. Dcera studovala vysokou školu v Rusku. Byla nucena vrátit se do Ruska. Chtěla se vrátit i s dcerou do ČR, což se manželovi nelíbilo. V r. 2004 požádala o vízum. V ČR byla 8-9 dnů. Zemřel jí otec, a proto se vrátila zpět. Do půl roku měla v rodině tři úmrtí, v té době jí byla oporou dcera, občas za nimi chodil manžel, který ji docela často napadal, domáhal se občas sexuálního styku. Podala žádost o rozvod. Neměla dobrou práci. Pracovala v supermarketu, kde jim neplatili noční práci, přesčasy, nedostávali ani výplatní pásku. Dcera ukončila školu v červenci 2007, dohodly se, že pojedou do ČR, nejprve ona a pak dcera. I když byla v Rusku, tak se s dcerou bavila česky. Přijela sem na pozvání kamarádky. Manžel ji bil, i když žili v ČR. Na chování manžela si nestěžovala, když dle jejího názoru by policie nic neudělala, což ví od známých, kteří měli podobné potíže. Do jiného města nebo na jiné území v Rusku se neodstěhovala, protože tam nikoho neměla. O mezinárodní ochranu požádala proto, že neměla jinou šanci zde zůstat, protože si se známou nestihly zajistit pobyt. Chtěla by zde žít a pracovat. V případě návratu do vlasti se bojí toho, že by měla potíže s manželem, tak jako je měla před odjezdem. Přestože v Rusku jsou organizace, které lidem pomáhají, třeba ohledně zaměstnání, tak v praxi nepomohou. V Rusku potíže se státními orgány neměla. Neměla ani potíže se soukromými osobami, vyjma svého manžela. V ČR se jí moc líbí.

Žalovaný rozhodl 13.5.2008 pod č.j. OAM-343/VL-14-12-2008 o žádosti u žalobkyně tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f/ zák.č. 325/99 Sb.

Žalobkyně žalobou ze dne 21.5.2008 se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2008 č.j. OAM-343/VL-14-12-2008, kterým byla zamítnuta

její žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f/ zák.č. 325/99 Sb. Po provedeném řízení rozsudkem ze dne 15.4.2010 byla její žaloba pod č.j. 61Az 40/2008-30 zamítnuta a rozhodnuto o nákladech řízení. Ke

kasační stížnosti žalobkyně NSS usnesením ze dne 30.9.2010 č.j. 7Azs 37/2010-61 kasační stížnost stěžovatelky pro nepřijatelnost odmítl a rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky a odměně advokátce.

III.

Žalovaný uvedl, že žádost žadatelky o udělení mezinárodní ochrany posuzoval na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území Ruské federace. Přitom vycházel z Informací MV VB ze dne 17.11.2008, zprávy MZV USA ze dne 11.3.2010, jakož i Výroční zprávy organizace Human Rights Watch z ledna 2011 a vzal v potaz obsah databáze ČTK, týkající se Ruské federace.

Ve správním spise se nachází zpráva o dodržování lidských práv za rok 2009 MZV USA ze dne 11.3.2010 týkající se Ruska. Dle této zprávy Ruská federace má centralizovaný politický systém, přičemž moc je soustředěna ve funkci prezidenta a ve funkci prezidenta předsedy vlády. Je zde dvoukomorový zákonodárný sbor (federální shromáždění). Skládá se z Dolní komory (Státní duma) a Horní komory (Rada Federace). V zemi žije podle dostupných odhadů 142 mil. obyvatel. V průběhu sledovaného roku se objevily četné zprávy o vládních a společenských problémech a o případech porušení lidských práv. Zákon umožňuje fyzické osobě nebo firmě usilovat o občanskoprávních odškodněních za trestný čin. Zákon také umožňuje podat trestní nebo občanskoprávní žalobu za porušení lidských práv, avšak uplatňování tohoto zákona bylo nejednotné. Zákon zakazuje svévolné zasahování do soukromého a rodinného života. Zákon zaručuje svobodu pohybu v rámci Ruské federace, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, avšak v praxi vláda uplatňovala omezení týkající se svobody pohybu v rámci Ruské federace a omezení týkající se migrací. Vláda při poskytování ochrany a pomoci vnitřně vysídleným osobám, uprchlíkům, vracejícím se uprchlíkům, žadatelům o azyl, osobám bez státní příslušnosti a dalším ohroženým osobám, spolupracovala s UNHCR a dalšími humanitárními organizacemi. Zákon zaručuje svobodu cestování do zahraničí a občané do zahraničí obecně cestovali bez omezení. Domácí a mezinárodní skupiny zabývající se lidskými právy provozovaly svou činnost, prováděly šetření a veřejně komentovaly problémy týkající se lidských práv, avšak nadále pokračovalo šikanování ze strany oficiálních míst a podmínky pro činnost těchto skupin byly ještě více omezeny. Vládní úředníci a členové zákonodárného sboru uznávali a radili se s některými nevládními organizacemi. Někteří státní činitelé, mimo jiné ombudsman a předsedkyně Prezidentské rady pro podporování rozvoje institucí občanské společnosti a lidských práv byli v pravidelném styku s nevládními organizacemi a průběžně s nimi spolupracovali.

Zákon zakazuje diskriminaci z důvodu rasy, pohlaví, jazyka, společenského postavení nebo jiných okolností, avšak vláda dodržování těchto zákazů nijak účinně

nevynucovala. Domácí násilí bylo nadále významným problémem. Kvůli neochotě obětí oznamovat domácí násilí bylo nemožné získat spolehlivé statistické informace o jeho rozsahu. Z násilného mezi manželi nebo známými často nebylo společností ani policejními orgány považováno za problém. Zákon zakazuje bití, napadení, výhrůžky

a vraždu. Existovalo zde více než 600 státních center pro společenskou rehabilitaci a útulku různého druhu. Krizová centra se nezaměřovala výhradně na násilí páchané na ženách, avšak některá z nich poskytovala služby obětem domácího násilí, včetně dočasného přístřeší. Přestože ústava stanoví, že muži a ženy mají rovná práva a rovné příležitosti uplatňovat tato práva, ženy se setkávaly v zaměstnání s diskriminací.

Ze Směrnice pro posuzování žádosti o azyl – informace MV VB ze dne 17.11.2008, týkající se Ruské federace vyplývá, že Ruská federace je v současné době rozdělena na 85 správních celků označovaných za „federální subjekty“. Mezi nimi je 21 republik spojených s neruskými menšinami, 9 územních celků, 46 krajů, 4 autonomní okresy, 1 autonomní provincie a federální města Moskva a San Petenbourg. Přestože stav lidských práv a občanských svobod se od doby pádu SSSR výrazně zlepšil, určité problémy přetrvávají. Zákon zakazuje mučení a špatné zacházení. Státní instituce, zabývající se lidskými právy, zpochybňovaly aktivity místních samospráv, podporovaly koncepci lidských práv a zasahovaly ve vybraných případech stížností na porušení lidských práv. Úřad ombudsmana pro lidská práva měl přibližně 200 zaměstnanců a několik specializovaných sekcí, které se zabývaly prošetřováním stížností. Státní příslušníci Ruské federace se mohou kdykoliv vrátit do jakékoliv části Ruské federace prostřednictvím Programu dobrovolného asistovaného návratu a neintegrace, který jménem Úřadu pro ochranu hranic a imigrace realizuje mezinárodní organizace pro migraci a spolufinancuje Evropský fond pro uprchlíky. Tento program byl zahájen v r. 1999.

Dle Zprávy MV VB o zemi původu - Ruská federace - ze dne 11.11.2010 ruský zákon o rodině ženám poskytuje přiměřenou ochranu, ale v některých regionech stále přetrvávají diskriminační tradice. Ženám v Rusku jsou jejich občanské svobody zaručeny zákonem, ale v některých regionech jsou stále omezeny tradicí. Z násilného je nezákonné a zákon nedělá žádné rozdíly založené na vztahu mezi násilníkem a obětí. Domácí násilí nadále zůstává závažným problémem. Domácí násilí není právně definováno. Zákon zakazuje napadení osoby, ublížení na zdraví, výhrůžky a vraždu, ale většina případů domácího násilí do jurisdikce státního zastupitelství nespadá. Policie byla často neochotná provést záznam o případech domácího násilí a mnohdy oběti od podání oznámení odrazovala. Existuje více než 600 nejrozličnějších státních center sociální rehabilitace a azylových domů. Krizová centra se nazaměřují výhradně na násilí na ženách, i když některá z nich nabízejí obětem domácího násilí jisté služby, např. dočasný azyl.

Dle výroční zprávy Human Rights Watch z ledna 2011 v lednu 2010 Rusko ratifikovalo Protokol 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a stalo se posledním členským státem Rady Evropy, který tak učinil.

Výčet důvodů pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pak v souladu s ust. § 2 odst.8 pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst. 9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst. 10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst.1 z.č. 325/199 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. 3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§14).

Podle § 14a odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle odst. 2 tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 shora cit. zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Podle odst. 3 předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl. 6 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

- a) stát;
- b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;
- c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

- a) stát nebo
- b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice se „má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl. 7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

V.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobkyní v tomto řízení o udělení azylu v České republice soud zjistil, že neopustila zemi původu z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Bylo zjištěno, že žalobkyně žila v ČR v období let 1984-2003, poté žila v Rusku (vyjma 10 dnů v roce 2004). Od 12.4.2008 doposud žije v ČR. Vlast opustila proto, že „jí tam nic nedrželo“. Měla problémy s bývalým manželem. Na tyto problémy si nestěžovala, protože dle jejího názoru by to nemělo smysl. Chtěla si legalizovat pobyt tak, aby dcera mohla za ní přijet. Příčinou opuštění vlasti byly i sociální důvody. Žalobkyně požádala o udělení azylu již v r. 2008. Žalovaný posoudil žádost jako zjevně nedůvodnou a žádost zamítl. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.4.2010 č.j. 61Az 40/2008-30 byla žaloba žalobkyně směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2008 zamítnuta. Kasační stížnost stěžovatelky byla Nejvyšším správním soudem dne 30.9.2010 odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalobkyně opakovaně požádala o udělení mezinárodní ochrany, přičemž nově uvedla, důvod ztrátu svých příbuzných. Uvedla též obavy z jednání bývalého manžela a špatné ekonomické podmínky ve vlasti, nově označila bývalého manžela za politika, člena komunistické strany.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tyto

důvody nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení, jak výše uvedeno, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla ani neprokazovala. Obecné tvrzení žalobkyně o tom, že má v zemi původu obavy před možným vyhrožováním ze strany soukromé osoby, bývalého manžela, bez prokázání takového nebezpečí, za situace, kdy se žalobkyně v zemi původu neobrátila se svými problémy na příslušné orgány, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, v pl. znění, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobkyně dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.

Nebylo prokázáno, že by v případě žalobkyně stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolujících stát nebo podstatnou část jeho území nebyly schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobkyně před jednáním bývalého manžela. Nebylo prokázáno, že by jednání soukromé osoby žalobkyní uváděné, bylo prováděno, podporováno či trpěno úřady v zemi původu, nebo že by tato země nebyla schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Žalobkyně svou situaci v zemi původu nijak neřešila, na tyto problémy si nestěžovala, protože dle jejího názoru by to nemělo smysl. Žalobkyně mohla situaci řešit zejména přestěhováním se do jiného města či do jiné oblasti v její vlasti, jakož i podáním oznámení na příslušné státní orgány. Mohla se obrátit s žádostí o pomoc na nevládní organizace.

Obavy žalobkyně z vyhrožování či fyzického napadání jejím bývalým partnerem nejsou důvodem udělení mezinárodní ochrany podle z.č. 325/1999 Sb., neboť není zapříčiněno důvody pro azylové řízení významnými, tedy rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité soc. skupině či zastávanými politickými názory žalobkyně, ale obavami z možného dalšího napadání ze strany bývalého partnera. Pokud žalobkyně nově označila bývalého manžela za politika, který je členem Komunistické strany Ruska, pak neuvedla, jaký vliv tato skutečnost měla na její život v Rusku, příp. zda tato skutečnost měla nějaký vliv na podání žádosti o přiznání mezinárodní ochrany. Tuto okolnost neuplatnila v předchozí žádosti o udělení azylu, ačkoliv jí tato skutečnost byla známá.

Soud musí uvést, že má pochybnosti o úplné pravdivosti příběhu žalobkyně (porovnání výpovědi žalobkyně před správním orgánem v r. 2008 a 2011), když žalobkyně tvrdila, že s manželem žila v ČR od r. 1993 do roku 2003. Manžel nebyl spokojen. Došlo ke konfliktům kvůli dokladům, hádali se, rozhodla se s dcerou od manžela odejít. Občas za nimi manžel chodil. Podala návrh na rozvod. Rozvedeni nebyli. K rozvodu došlo bez její přítomnosti v roce 2009. V ČR měla přítele, se

kterým žili ve společné domácnosti od května 2008. „Mají uzavřen církevní sňatek, který na úřadě nebyl registrován. Její přítel v souvislosti se sňatkem, který uzavřeli asi 19.8.2008, změnil náboženství. Dříve byl muslim. Proběhl u něho i křest. Druh chce, aby sňatek byl oficiální, taky ale chce, aby přestoupila na islám, protože oni nepovažují v případě, že žena není muslimka, sňatek za platný. Manžel je muslim, ale chodí pravidelně do kostela, společně tam chodí minimálně jednou týdně – v neděli“.

Podle ustanovení § 4a z.č. 94/1963 Sb. Prohlášení o uzavření manželství učiní snoubenci před příslušným orgánem církve, a to před osobou pověřenou oprávněnou církví nebo náboženskou společností. Manželství se uzavírá v místě určeném předpisy církve nebo náboženské společnosti pro náboženské obřady nebo náboženské úkony. Podmínky uzavření manželství stanovené tímto zákonem platí dle § 4b téhož zákona i pro církevní sňatek. Církevní sňatek může být uzavřen až poté, kdy snoubenci předloží oddávajícímu osvědčení vydané příslušným matričním úřadem, od jehož vydání neuplynuly více než tři měsíce, o tom, že splnili všechny požadavky zákona pro uzavření platného manželství. Orgán státem registrované církve, nebo náboženské společnosti, před kterým došlo k uzavření manželství, je povinen do 3 pracovních dnů od uzavření manželství doručit protokol o uzavření manželství s uvedením skutečností podle zvláštního právního předpisu příslušnému matričnímu úřadu, v jehož správním obvodu bylo manželství uzavřeno.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že pokud došlo k uzavření sňatku před příslušným orgánem církve, pak snoubenci museli předložit oddávajícímu osvědčení vydané příslušným matričním úřadem a orgán církve, před kterým došlo k uzavření manželství tuto skutečnost byl povinen do 3 pracovních dnů od uzavření manželství doručit protokol o uzavření manželství příslušnému matričnímu úřadu. Žalobkyně se tedy mylí, pokud se domnívá, že církevní sňatek (pokud k jeho uzavření došlo) nebyl na úřadě registrován.

Pokud žalobkyně poukazovala na ekonomické důvody, pak soud uvádí, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Jedná se o společenský problém, který postihuje velké množství obyvatel Ruské federace, který nelze posoudit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela nebo partnera azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let, o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu ani o svobodného sourozence azylanta mladšího 18 let. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona, je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu

správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobkyně nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jejím případě jsou důvodné obavy, že pokud by byla vrácena do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by jí skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobkyně není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobkyně nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Námítky žalobkyně se týkaly i dodržování procesního předpisu. Soud je neshledal důvodnými. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné

podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobkyně. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že při posuzování žádosti žalobkyně postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobkyně garantovaných právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobkyně zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobkyni byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřila k protokolu o výsledku, případně navrhla jeho doplnění. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé.

Pokud žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, dle kterého se špatné vlastnosti manžela násobily vlivem alkoholu, s odůvodněním, že nikdy nic podobného neprohlásila, pak soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl mimo jiné tuto větu „Jak je ze sdělení výše jmenované zřejmé, za pohnutkami k takovému jednání ze strany jejího partnera lze spíše shledat jeho negativní charakterové vlastnosti (pravděpodobně znásobené vlivem alkoholu)“. Z toho vyplývá, že správní orgán neuvedl, že špatné vlastnosti manžela se násobily vlivem alkoholu. Správní orgán uvedl pouze možnou pravděpodobnost. Nicméně je na žalovaném, aby se pro příště takovýchto domněnek vyvaroval, zvláště za situace, kdy žalobkyně v průběhu správních řízení o udělení mezinárodní ochrany nic o požívání alkoholu bývalým manželem neuváděla. Tato věta uvedená v odůvodnění rozhodnutí však nemá vliv na správnost přezkoumávaného rozhodnutí.

VI.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 24. července 2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně